

Arrest

nr. 65 521 van 11 augustus 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 25 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 maart 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LENAERTS, die *loco* advocaat E. VEYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 17 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.2. Op 29 september 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag ongegrond te verklaren. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art.9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”.

Uit administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettelijk verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, werkbereid is, Nederlands leert, getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat de andere prangende humanitaire situatie betreft; betrokkene haalt niet aan waaruit deze humanitaire situatie zou bestaan.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1 ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig Visum.”

1.3. Op 9 maart 2011 wordt hem de voormelde beslissing betekend, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die is gemotiveerd zoals daar in de eerste bestreden beslissing instructie toe is gegeven.

2. Over de rechtspleging

2.1. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij de volgende stukken neer: een attest voor dringende medische hulp, een doktersbriefje, haar regularisatieaanvraag en de toelichting daarbij, getuigenverklaringen, een verwijfsbrief van dokter E.D.G., een kopie van een paspoort, en een attest van werkbereidheid.

2.2. Voor zover de verzoekende partij stukken neerlegt die zij niet aan het bestuur heeft voorgelegd voor de bestreden beslissing worden deze uit de debatten geweerd. De verwerende partij kan bij het nemen van de bestreden beslissing immers enkel rekening houden met de stukken waarvan zij op dat moment kennis heeft, en de Raad heeft, in het kader van het hem toegekende wettigheidstoezicht niet de bevoegdheid om deze stukken zelf te gaan beoordelen in het licht van de aanvraag tot verblijfsmachtiging.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van het zorgvuldigheids-, rechtszekerheids-, evenredigheids-, en motiveringsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat zij reeds sinds medio 2004 in België vertoeft, maar dit slechts kan aantonen aan de hand van haar 'carte consulaire d'identité', opgemaakt op 28 augustus 2005. Zij moest eerst zien te overleven en te zorgen voor voldoende financiële middelen vooraleer zich actief bezig te houden met haar regularisatie. Dit is dan ook de reden waarom zij zich niet eerder heeft kunnen aanmelden aan het consulaat om haar verblijf aan te tonen. Zij verblijft nu meer dan 7 jaar in België. Zij kan, zo stelt zij, met documenten aantonen dat zij lokaal verankerd is in België, dat zij in België sociale banden heeft, en werkbereid is, maar doordat zij nog niet geregulariseerd is kan zij uiteraard geen werk vinden.

De motivering van de bestreden beslissing druist in tegen de instructie van 19 juli 2009, waarin wordt gesteld dat bij onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen. Door te oordelen dat *"het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, werkbereid is, Nederlands leert, getuigenverklaringen voorlegt, (...) niet weerhouden (kan) worden als een grond voor regularisatie, (omdat) ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, (...) dit niets af(doet) aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009*, wordt het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Er zijn immers genoeg feiten die aantonen dat de verzoekende partij duurzaam geïntegreerd is.

De verzoekende partij is wel degelijk in het bezit van de nodige documenten die vallen onder de beschrijving van 'paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel'. Volgens de omzendbrief van 21 juni 2007 wordt ook een nationale identiteitskaart aanvaard. De verzoekende partij heeft dergelijk document. Het klopt dan ook niet dat zij niet in het bezit is van de geldige documenten. Hierdoor wordt de motiveringsplicht geschonden.

De verzoekende partij stelt verder dat zij goed geïntegreerd is in België, dat zij getuigt van werkbereidheid, en dat zij met betrekking tot deze drie voorwaarden voldoende stukken heeft bijgebracht, zodat aan alle andere voorwaarden van de instructies, meer bepaald wat het criterium 2.8.B betreft, voldaan is. De besluitvorming werd dan ook genomen met schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, en het motiveringsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt verder dat de dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van haar beslissing vanzelfsprekend dient na te gaan of aan de voorwaarden van, *in casu*, criterium 2.8B van de instructie voldaan is. In het geval van de verzoekende partij moet worden vastgesteld dat zij aan alle voorwaarden van het criterium 2.8B voldoet, dat zij getuigt van voldoende lokale verankering in België, dat deze beslissing ernstige en nadelige gevolgen heeft voor haar, en dat zij, doordat zij niet geregulariseerd geraakt, geen werk kan vinden. De nadelige gevolgen van de bestreden beslissing wegen duidelijk zwaarder door dan het algemeen belang en de bestreden beslissing schendt dan ook het evenredigheidsbeginsel.

3.2. De motieven van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in die beslissingen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de eerste bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3.1. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt een dubbel onderzoek in:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.3.2. In de eerste bestreden beslissing wordt het volgende gesteld: *“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.”* De verzoekende partij verzet zich hier niet tegen.

Desbetreffend moet nog worden gewezen op het volgende : de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging te bekomen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke situaties die aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging en die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen. De beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing is erin gelegen dat zal moeten worden geoordeeld of de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing al dan niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld, in acht genomen het hierboven geschetste kader en de stukken van het administratief dossier.

3.3.3. Uit het administratief dossier, en meer bepaald uit de aanvraag om verblijfsmachtiging die heeft geleid tot de thans bestreden beslissingen, blijkt dat de verzoekende partij zich uitdrukkelijk heeft beroepen op het criterium 2.8A van de instructie. Evenzeer blijkt dat zij op het typeformulier ook het

vakje “andere prangende humanitaire situaties” heeft aangevinkt. Dienvolgens valt niet in te zien, nu zij zelf de grenzen van het onderzoek door de verwerende partij heeft menen te kunnen beperken tot deze twee categorieën van de instructie, waarom zij thans meent te kunnen verwijzen naar de voorwaarden van het criterium 2.8B. Overigens wordt op geen enkele wijze aangetoond dat ook voldaan zou zijn aan de voorwaarden van dit criterium, zodat de Raad ervan dient uit te gaan dat het gaat om een materiële mislag en dat elke verwijzing naar dit criterium in wezen doelt op het criterium 2.8A.

3.3.4. Wat betreft het criterium 2.8A wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoekende partij niet zou hebben aangetoond dat zij voor 18 maart 2008 een periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat zij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Het bedoelde criterium luidt als volgt :

“2.8 Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. “

De verzoekende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat volgens de instructie, de minister of zijn gemachtigde bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zich niet zal laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen. Evenwel gaat zij eraan voorbij dat naast deze voorwaarde van duurzame lokale verankering ook moet voldaan zijn aan de voorwaarde van het wettig verblijf of het ondernemen van een geloofwaardige poging tot het bekomen van zulk een verblijf.

De verzoekende partij weerlegt nergens in haar verzoekschrift het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat *“Uit administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettelijk verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen”*. Dit motief blijft dus onverminderd staan. Voor zover de verzoekende partij stelt dat zij *“weldegelijk in het bezit is van de nodige documenten die vallen onder paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel”* en verwijst naar de omzendbrief van 21 juni 2007, luidens dewelke ook een nationale identiteitskaart wordt aanvaard, dient te worden vastgesteld dat zij doelt op een ontvankelijkheidsvoorwaarde voor de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die hier niet langer aan de orde is, nu de ontvankelijkheid niet wordt betwist. In ieder geval toont zij, zo dit al de bedoeling zou zijn, hiermee op geen enkele wijze een wettig verblijf of een poging tot het bekomen daarvan, zoals bedoeld in de beleidsrichtlijn, aan. Voorts maakt zij niet aannemelijk dat en op welke wijze de verwerende partij enig stavingstuk ten onrechte zou hebben veronachtzaamd bij de beoordeling van de voormelde voorwaarde, zodat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aan de orde is.

In de mate dat de verzoekende partij door haar uiteenzetting, en meer bepaald door de nadruk te leggen op haar langdurig verblijf in België, de Raad ertoe wil bewegen voorbij te gaan aan deze voorwaarde, nodigt zij de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek van de voorwaarden die de verwerende partij heeft gesteld in het kader van haar discretionaire bevoegdheid. Hiertoe heeft de Raad niet de bevoegdheid. Voorts toont de verzoekende partij op geen enkele wijze aan dat het vooropstellen van voorwaarden en het invullen daarvan *in casu* zou wijzen op een kennelijk onredelijk handelen van de verwerende partij. De argumentatie van de verzoekende partij omtrent haar langdurig verblijf doet in die optiek dus niet ter zake.

3.4. Er valt voorts niet in te zien hoe de verzoekende partij met haar betoog dat zij met documenten kan aantonen dat zij lokaal verankerd is in België, dat zij in België sociale banden heeft, en zij werkbereid is, maar dat zij doordat zij nog niet geregulariseerd is uiteraard geen werk kan vinden, de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aannemelijk kan maken. Het rechtszekerheidsbeginsel is immers een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn

zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. De verzoekende partij was bij het indienen van haar aanvraag op de hoogte van de criteria die het bestuur zou hanteren bij de behandeling van haar aanvraag. Een schending van het rechtzekerheidsbeginsel is derhalve niet aannemelijk gemaakt.

3.5. De verzoekende partij betoogt verder dat de beslissing ernstige en nadelige gevolgen heeft voor haar en dat zij, doordat zij niet geregulariseerd geraakt, geen werk kan vinden. De nadelige gevolgen van de bestreden beslissing wegen volgens de verzoekende partij duidelijk zwaarder door dan het algemeen belang en de bestreden beslissing schendt volgens haar dan ook het evenredigheidsbeginsel.

Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Uit hetgeen voorafgaat is al gebleken dat de verzoekende partij niet heeft aannemelijk gemaakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op kennelijk onredelijke wijze zou hebben besloten tot de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij. Een schending van het evenredigheidsbeginsel is derhalve evenmin aangetoond. Overigens toont de verzoekende partij op geen enkele wijze aan om welke reden zijn aanvraag tot regularisatie zou moeten worden afgewogen tegen het algemeen belang. *In casu* kan alleen maar worden vastgesteld dat op rechtmatige wijze werd besloten dat niet is voldaan aan de door de verwerende partij in het kader van haar discretionaire bevoegdheid vooropgestelde voorwaarden, wat betreft de eerste bestreden beslissing, hetgeen volstaat om over te gaan tot het ongegrond bevinden van de aanvraag. Ook wat de tweede bestreden beslissing betreft, is op geen enkele wijze aangetoond dat ze onwettig zou zijn, nu de motieven ervan op geen enkele wijze worden betwist.

3.6. Uit hetgeen voorafgaat, en mede gelet op de vaststelling dat de verzoekende partij niet betwist dat zij niet verduidelijkt waaruit de door haar aangegeven prangende humanitaire situatie zou bestaan zoals dat in de bestreden beslissing wordt gesteld, blijkt dat geen van de opgeworpen schendingen aannemelijk is gemaakt. Het eerste en het tweede middel zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS